

URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=83980>

ავტორი: რია

ჯანრი: პროზა

გამოქვეყნების დრო: 2015-01-17 14:45:41

მოთვარის ვახშამი (ნაწილი VI)

ფერისცვალება. . .

ბიძაჩემის ოთახში ფანჯრის რაფაზე ვზივარ. აქედან ხელისგულივით მოჩანს – ეზო, ბაღი, მესერის გადაღმა გზა და მემობლის სახლები. ხის სამკუთხა სახაზავით მინაზე გეომეტრიულ ფიგურებს ვხაზავ ბიძაჩემივით. წარბაწეული ველაპარაკები დოღოს მემოდან ბიძაჩემივით. ყველაფერს ვხედავ, ყველაფერს ვაკონტროლებ ბიძაჩემივით.

მებაღემ კენწეროებზე შერჩენილი აგამი დაგვიკრიფა. დაახარისხა, ხის ყუთებში ჩაალაგა და დაგვემშვიდობა. მეგონა, თითები საიდუმლოებით მოცულ ვითარებაში დაკარგა. არაფერი ამის მაგვარი! ძალიან ემოციურად მოგვიყვა, ჯეელობისას სამხერხაოში რომ მუშაობდა, ჰო, ასე თქვა, ჯეელობისასო, ხელი აუსხლტა სამარჯვში ჩაღებული მორიდან და ფრემმა წამში გადააჭრა თითები, ისე, რომ დაყვირებაც ვერ მოასწრო. ცოტა არ იყოს, გული დამწყვიტა ამ ჩვეულებრივმა ამბავმა.

დოღო სარწველა სავარძელში მის. ისე აქვს მთელი სივრცე შევსებული, ნემსი არ ჩავარდება. გაიქნევს პატარა ტერფს და დაიწვევა სავარძელი წინ და უკან. მეშინია, არ გადაქანდეს და თავი არ დაარცყას ბეგონის ზოლს. ათას რამეს ვიხსენებთ. ორი კვირა იყო გასული ნამის გარდაცვალებიდან.

ლამბაქზე ობლად დარჩენილ კაკლის მურაბას ბოლო მოუღო.

- ანდერძი უნდა დაგიტოვოთ.

- წერილობითი თუ მეპირი?

- მეპირი. ძალიან მომწონს აქაური სასაფლაო. . .

ცალი თვალთ გელევბორს ვუყურებ. ინგლისური სერიალი გადის. ფილმის გმირი თმაგადატყეცილი ქალები - ხაზგასმულად წელში გამართულები და მრდილობიანები, გრძელი მარგალიტის მძივებით. კაცები – უღვაშით, სიგარით და ვისკის ჭიქით ხელში. ყველანი უზომოდ დახვეწილები. . .

- შეიძლება სასაფლაო მოგეწონოს?

- შეიძლება. მშვენიერი ადგილი, ხედი, ჰაერი. აქ უნდა დავიმარხო, ნამის გვერდით.

- იმ კორწოხზე გვაბლოგიალე ახლა.

- ჰო, შესასვლელთან ახლოს. ჩემს გასახსენებლად რომ ამოხვალთ, მაშინვე შეგნიშნავთ. შენი ჭირიმე, ვერცხლის ქალაღში გახვეული შავბანტიანი ყვავილები არ მომიტანოთ. რაიმე, პატარა თაიგული, ნამი ყვავილებით. . .

მტკიცე გადაწყვეტილება მოვიღე. - ზამთარში აქ ვრჩები. აქედან ვივლი სამსახურში. ვიცი, ჩემი ძმა მალე დაბრუნდება. ვინმე ხომ უნდა დახვდეს. . .

შორს, ალუბლებში კლარკი შევნიშნე. დილიდან არ ჩანდა. ჩამოდიო, მანიშნა. ჩავედი. ერთიანად მტვერში იყო ამოგანგლული. მკლავზე და ლოყაზე მური ესვა. მძიმედ სუნთქავდა. მხართან გამოხეული მაისური შეისწორა. ცხვირწინ გამიქნია კეისი. რაღაც გაუგებარი წამოვიყვირე.

- იმათია?!

- კი!

- როგორ მოახერხე?

- მოვახერხე. სარდაფში ჩადი, დოღომ არ დაგინახო ისე. სახრახნისი და მკენეტარა მოძებნე და მომიტანე. ჩაქუჩიც გამოაყოლე!

დიახ, ქართულად დამისახელა. სხვა “აგვიორტკას” და “კუსაჩკას” მოითხოვდა.

იცოცხლე, იარაღების ცნობა კი ვიცოდი, ბიძაჩემის წყალობით.

დოდოს ეძინა. მშვიდად ფშვინავდა. გულზე გადაშლილი წიგნი ედო. – “კავალერ დე გრიესა და მანონ ლესკოს ამბავი.” გალოკილ კოვზზე კრამანების მომრდილი გუნდი ბანაკდებოდა.

მებაღის ქოხში შევედით. რა არ ვცადეთ, ძალი და ღონე არ დავიშურეთ. თუ რამე წვეგნი იყო სიახლოვეს, ყველაფერი გამოვიყენეთ. ჩაქუჩიც ვურტყით, ბარიც, თოხიც. ვერ გავხსენით კეისი. დავიდალეთ, გავიოფლეთ. ბოლოს, “გენიალური” იდეა მომივიდა.

- კლარკი! ჩვენ ამას ვერ გავხსენით. მოდი, დავუბრუნოთ პაგრონს. მეშინი, რამე არ დაგვიშავოს.

ისე შემომხედა, წესით, ცეცხლი უნდა წამკიდებოდა ან გავმქრალიყავი.

- გოგო, რაგომ ხარ ასეთი სუსტი და მშიშარა, რაგომ? მე რომ მოვკვდე ერთ დღეს, რა გემელება? ბიძაჩემი გაურკვეველ ვითარებაშია სადღაც. არ ვიცით, ცოცხალია თუ მკვდარი. რას მთავაზობ, დავიკრიფო გულზე ხელები და მშვიდად დაველოდო, რა მოხდება შემდეგ? ბილეთის ვადა გადავწიე, თვის ბოლოს წავალ საფრანგეთში. თუ საჭირო გახდა, თუ სიტუაციამ მოითხოვა, საერთოდ არ წავალ. ამ დაუჯერებელ ამბავს ასე არ დავგოვებ. ვიდაც ოხერი ჩვენს ეზოში იპარება, ფანჯარაში ძროშიალობს, ოთახებში დასეირნობს, ღმერთამა იცის ხვალ რას მოიმოქმედებს და კეისი დავუბრუნო? ამაზე მეტი რა უნდა დაგვიშავონ? მოკლედ, გააკეთებ იმას, რასაც მე გეცევი. გაიგე?

- გაიგე!

- წადი ახლა სახლში, დარაბები დაკეცე ყველა სართულზე!

- შენ?

- ეს უნდა დავმალო, შენ რომ არ იცოდე იქ.

იმ ფანჯრის დარაბას ვხურავდი, გმას რომ გადაჰყურებდა. დავინახე, დოდო როგორ შეუერთდა ეკლესიაში მიმავალ ქალებს. კლარკი ონკანზე ხელებს იბანდა. მერე, ხეზე მიყრდნობილი გრეგორი შევნიშნე, ჩვენს სახლს არ აცილებდა თვალს. ამომხედა და ჭიშკართან დაიწყო ბოლთის ცემა. მე ღინჯად გავვიდო გარეთ. ვითომ პირველად აღმოვაჩინე ჩამოკონწიალებული “სახაზავი სამუშაოები,” აბრა მოვხსენი და შუაში გადავკეცე. ეზოში შევბრუნდი, შემომყვა. კლარკის დანახვაზე გაოცება დაეცო სახეზე.

- რა საყვარლები ხართ!

ჩემმა ჭკვიანმა დაიკომ ხელები ღინჯად შეიმშრალა. თავიდან გერფამდე შეათვალიერა დაუპატიჟებელი სტუმარი.

- მე ყველაფერი ვიცი. არ დაიწყით ახლა ზღაპრების მოყოლა. რა გინდათ?

- ღიგანი შეიძლება მოკვდეს. - მე შემომხედა გრეგორიმ.

- ღიგანი ვინ ოხერია, რაგომ უნდა მოკვდეს და ჩვენ რაგომ უნდა უნდა დავიცოდეთ ეს? – გაიოცა კლარკიმ.

- კეისის პაგრონია. კეისიში მოთავსებული საიდუმლოს მცველია. ფიცი აქვს დადებული, დაკარგავს საიდუმლოს - მოკვდება

- მერე?

- გოგოებო, კეისი თქვენ არ გჭირდებათ. დაეწუნებული ვარ, ვერ გახსენით. დამიბრუნეთ, გთხოვთ. თქვენთან არის ნამდვილად. ანგელამ დაინახა ზუსტად თქვენნაირი გოგო, ასეთივე მაისურით, როგორ გადაძრა მესერზე. . .

კლარკიმ, როგორც სჩვეოდა ნერვიულობის დროს, თმა ცხენის კუდივით გაინასკვა და მხარზე ხელი მომხვია.

- ბიძაჩემი გააქრეთ. ია შეაშინეთ, ჩვენს საძინებელში შემოიპარეთ, ჩვენი სახლის გაყიდვას გვაძალებთ, საწყალი ნაზი შეიძლება თქვენ მოკალით. ამის შემდეგ, გინდათ რომ კეისი დავიბრუნოთ? ცოცხალს ენახავ ბიძაჩემს, დავიბრუნეთ თქვენს ნივთს.

გრეგორი სახეზე წამოწითლდა და კლარკის გაუღიმა.

- ვიცოდი, ამ მშვენიერ არსებას, ასეთი სათუთი სახელი რომ ერქმოდა.

კლარკიმ ვაზის მაკრატელს ხელი წამოაწყო.

- ბაღში უამრავი საქმე გვაქვს. გარკვევით ვთქვი ჩემი სათქმელი.

გრეგორიმ ქუდი მოიხადა. წითური თმა მზეზე ცეცხლის ალივით უბრიალებდა.

- მაგარი გოგო ხარ, ვაღიარებ. თქვენ არ იცით, რასთან გაქვთ საქმე. ასე უცებ, ღიგანთან შეუთანხმებლად ვერაფერს გეცყვით. სეროზულად უნდა დავილაპარაკოთ. სადამოს მოვალთ თქვენთან.

- მოხვალთ? ჩვენთან? აქ ვერ მოხვალთ!

- ჩვენს სახლში?

- არც თქვენთან!

- სად იხებებთ შეხვედრას? - თქვენობითზე გადავიდა გრეგორი.

- ნეიტრალურ ადგილზე, სასაფლაოზე. ხვალ დილით, თერთმეტი საათისთვის.

პირი დავადე. გრეგორი დაიძაბა.

- რაგომ მანდ?

- აბა, მარკეტის წინ ან ტაქსების გაჩერებაზე?

- კარგით! ისე, მინდა იცოდეთ, ასეთ ტკბილ საუბარს ჩვეული არ ვარ. შემოიძლია, დათმობებზე არ წავიდე და მკაცრ მომებს მივმართო, მაგრამ რაღაც მაკავებს, ალბათ აუხნელი, ნათესაური გრძნობა, რომელიც თქვენს მიმართ გამიჩნდა. . .

დოლო გვიან დაბრუნდა. ოხრავდა, კვნესოდა. ეკლესიაში დიდხანს ფეხზე დგომით მუხლები დაუსივდა. ისე, კათოლიკეებსაც აქვთო კარგი რაღაცეები. მაგალითად, - მერხები ეკლესიაში. მიხარ შენთვის მშვიდად, უფრო უღრმავლები ლოცვებს. ვიღაც ნივრით აქოთებული კისერში არ გაორთქლებს და სანთელს არ გაღვენთებს ზურგზე. იფიშვიშა, იქოთქოთა, ვიღაცეებზე რაღაცეები მოგვიყვან და ბოლოს, სრულიად მოულოდნელი, ახალი ამბავი გვამცნო, - საწყალი ნაზი, ქმარმა, ცაცია ნიკუშამ მოკლა ეჭვიანობის ნიადაგზე. ნიკუშა რომ ერქვა ვიცოდი, მაგრამ ცაცია თუ იყო - არა. ღმერთო, რა ჭკვიანია ჩემი და!

ვერაფრით წარმოვიდგინე მოღალატე ნაზი. კიდევ ერთი იმედგაცრუება. ყველაფერ ცუდს გრეგორის ვუკავშირებდი. ვგეგმავდი, როგორ გამოვავაშკარავებდი და შურს ვიძიებდი, როგორ მივიმწყვდედი კუთხეში და ჩაღვნილ დანაშაულს მივახლიდი. მივაყურადებდი წინასწარ გამოძახებულ პოლიციის მანქანების სირენებს. მიზლით შევხედავდი ბებრის უბელურ და ცრემლიან სახეს. არა რა, მეზადის ისტორიასავით ბანალურად გაიხსნა ყველაფერი. არ მეღირსა შურისძიებით ტკობა.

ორი გიჟი დაუკაკუნებლად შემოვიდა ეზოში. ერთი გამხდარი, ჩაცვნილი, გაუპარსავი ლოყებით. მეორე - ფერმკრთალი და მსუქანი. მისალმების და შესავლების გარეშე გამოგვიცხადეს, რომ იმათი ძაღლი, რომელიც მკედარი ეგონათ ავარიის შემდეგ და ხევში გადააგდეს, გადარჩა. თურმე ჩვენთან არის და უნდა წაიყვანონ. დოდოს გაწმენდილი ფეხსაცმელები ხელიდან დაუცვივდა.

- შეილო, ხომ არ გეშლებათ?

ამ დროს, ბუბუც შემოვარდა ყეფით.

- აი ეს არის ზუსტად! ერთი ყური ხო აქვს გახვრეტილი?

- აქვს.

- წყალი არ გაუავა, ჩვენი ძაღლია.

- არ წაიყვანოთ, გთხოვთ. მივეჩვიეთ, მოგვეჩვია. ბებერი და კოჭლია, რაში გჭირდებათ?

- ეეე, ბებო! - კბილებნაკლული პირი დააღო გამხდარმა, - ეს მაგარი, ჯიშოანი ძაღლია, თავისნაირ, პასპორტიან ტუნასთან უნდა მივიყვანოთ. ლეკვებს დაყრიან. გაყვით. მოგებას ვნახავთ.

გაოცება ვერც მოვასწარი, მსუქანმა საყელური ლასოსავით ჩამოაცვა კისერზე ბუბუს და თავისკენ მიითრია. ბუბუ არ მისდევდა, გაცხარებული ყეფდა. ყველაფერს ებლაუჭებოდა წკმუტუნით. მე გგირიდი, ვეხვეწებოდი არ

წაყვანათ. ღოდო წყევლა-კრულვით ქოქოლებს აყრიდა ორივე მუტრუკს. დაგვამშვიდეს თავიანთი ჭკუით,- რას იცინგლებით, ლეკვებს რო დაყრის, ერთს მოგყიდითო. ბუბუმ ერთს შარვალი შემოახია. მეორეს მკლავზე უკბინა. დაკბენილმა ბუბუს წიხლი ჩააბილა ფერდში. საწყალმა ყრუდ დაიგმინა და ჩაიკეცა. გავგიჟდი, ავღრიალდი.

ეი, თქვენო, გადმოდგა აივანზე კლარკი, ხალათით და ჩალმასავით შემოხვეული პირსახოცით.

- შენ რაღა გინდა? - შეუღრინა გამხდარმა.

- ძალღი დატოვეთ და წადით აქედან!

- თორე?

- პოლიციას გამოვიძახებ. მგონი, რომელიღაცას ციხეში მოუწევს შებრუნება.

საყელურიანად მოგვიგდეს ბუბუ და გაქრნენ.

დაძინებამდე დავღევდით კლარკის და ვეხვეწებოდით ეთქვა, საიდან იცოდა, იმ ხეპრის ნაციხრობის ამბავი. არ ვიცოდი, შემთხვევით გავარტყიო. რაღაცას გვატყუებდა. მერე ღოდოს რეცეპტების რვეულზე ამხანაგის მობილურის ნომერი მიუწერა. მამამისი ამ რაიონის პოლიციის უფროსია, ჩემს აქ არყოფნაში თუ ვინმე შეგაწუხებთ, ჩემი სახელით დაურეკეთ და მოგხედავთო.

ბედნიერი იყო ვარდის ბუჩქებში მიწოლილი, გამაძლარი ბუბუ. კუდის ქიცინით და თვალების ნაბვით, პატივისცემას და სიყვარულს გვიდასტურებდა..

იმ საღამოს, ორჯერ დავლიეთ მე და ღოდომ ვალერიანის წვეთები.

გაგრძელებით